

РЕШЕНИЕ

№ 410

гр. Перник, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Членове: РОМАН Т. НИКОЛОВ
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА Въззивно гражданско дело № 20211700500526 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С решение № 260868/15.07.2021 г., постановено по гр.д. № 5447/2020г. по описа на Пернишкия районен съд е осъден Д. И. М., ЕГН : *****, да заплати на основание чл. 221, ал. 2 КТ на работодателя Поделение за Пътнически превози С., с БУЛСТАТ 1754056470209 при „БДЖ - Пътнически превози“ ЕООД, ЕИК 175405647, със седалище и адрес на управление *** сумата в размер на 640,50 лева, представляваща обезщетение, дължимо по повод наложено със заповед № *** г. дисциплинарно наказание „уволнение“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба на 13.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане. Искът за разликата над 640,50 лева до пълния предявен размер от 792,32 лева е отхвърлен като неоснователен. Д. И. М. е осъден да заплати на Поделение за Пътнически превози София с БУЛСТАТ 1754056470209 при „БДЖ - Пътнически превози“ ЕООД, ЕИК 175405647 и сумата от 202,10 лева - разноски пред Районен съд Перник. .

В установения от закона срок, Д. И. М. е обжалвал решението, като моли същото да бъде отменено като неправилно и необосновано.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Поделение за Пътнически превози С. с БУЛСТАТ 1754056470209 при „БДЖ - Пътнически

превози“ ЕООД, ЕИК 175405647, като се прави искане същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и необоснована. Моли се да бъде потвърдено първоинстанционното решение, като се излагат доводи по същество. Направено е искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски в производството.

Съдът е приел при извършена служебна проверка, че жалбата е допустима и е насрочил делото за разглеждане в открито с.з.

В проведеното по делото открито с.з., жалбоподателят се е явил лично. За въззиваемия се е явил юк П., с пълномощно към отговора на въззивната жалба. Жалбоподателят поддържа жалбата, като по същество излага възраженията си, застъпени във въззивната жалба. Юк П. оспорва жалбата и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира и разноски за юрисконсултско възнаграждение

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По отношение на неговата правилност ПОС е ограничен до оплакванията в жалбата.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 221, ал. 2 КТ, при дисциплинарно уволнение работникът дължи на работодателя обезщетение в размер на брутното си трудово възнаграждение за срока на предизвестието - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. От приложените по първоинстанционното дело доказателства се установява, че между страните е бил сключен трудов договор № *** г., видно от който се установява, че страните са били обвързани от валидно трудово правоотношение, възникнало като безсрочно на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 КТ, по силата на което ответникът /понастоящем въззивник/ е заемал длъжността „***“ при ищцовото дружество /понастоящем въззиваема страна/. С трудовия договор е било уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 525 лв. и допълнително трудово възнаграждение по 0,6% за 22 г., 1 м. и 9 дни придобит трудов стаж, в размер на 13,2% към датата на назначаване. Уговорена е била и периодичност на изплащане на трудовите възнаграждения по график, както следва: аванс до 15-то число на текущия месец и заплата и други възнаграждения – до 30-то число на текущия месец. Предвидено е 30-дневно предизвестие при прекратяване на правоотношението. С допълнително споразумение от *** г. страните са уговорили основно месечно трудово възнаграждение в размер на 576 лв., считано от *** г.

Със Заповед № *** г. поради неявяване на работа в периода от *** г. до *** г. включително, без представяне на оправдателен документ за отсъствието, по реда на чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ след поискване на писмени обяснения на Д. И. М. е било наложено

дисциплинарно наказание „уволнение“ и трудовото правоотношение е едностранно прекратено от работодателя на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ. В заповедта е отразено, че на основание чл. 221, ал. 2 КТ Д.М. дължи на работодателя си обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестието. Заповедта е връчена на работника на *** г. – обстоятелство, което са били признати и от ответника в първото о.с.з. пред ПРС, и няма данни същата да е била обжалвана по съдебен ред, за което и страните не спорят.

Пред първата инстанция са били представени освен горните писмени доказателства, също и следните писмени доказателства – рецептурна книжка на хронично болен, епикриза и копия от трудови договори с Община Перник /представен и пред въззивната инстанция с въззивната жалба/, по силата на който ответникът приема да изпълнява длъжността „***“ на своята майка, като районният съди ги е счел за неотнормими към спора, поради което и не ги е обсъждал. Тези изводи на ПРС, съдът намира за основателни, като представените писмени доказателства са извън предмета на доказване по делото и касаят неотнормими към предмета факти, досежно настоящия трудов и социален, и здравословен статус на лицето.

В конкретния случай, по делото и пред първата инстанция не се спори и се установява, че съществуващото между страните трудово правоотношение е прекратено едностранно от работодателя, предвид наложеното на ответника със Заповед № *** „дисциплинарно наказание „уволнение“. Цитираната заповед не е атакувана по съдебен ред от ответника, поради което за съда съществува задължение да се съобрази с настъпилата вследствие на уволнението промяна. След като дисциплинарното уволнение не е отменено по съдебен ред, за работодателя е възникнало вземане за обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ, което има за цел да го възмезди поради прекратяването на трудовото правоотношение без предизвестие. Съобразно договореното в т. 9 от сключения между страните трудов договор, срокът на предизвестие за прекратяване на правоотношението е един месец и за двете страни. Релевантно за определяне размера на обезщетението съгласно закона е последно полученото от работника брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец (в този смисъл и Решение № 490/28.06.2010 г. по гр. д. № 342/2009 г. на ВКС; Решение № 665/11.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1688/2009 г., Решение № 432/03.12.2012 г. по гр. д. № 1129/2011 г., на ВКС), както правилно е съобщила и първата инстанция.

Пред ПРС е била допусната и изслушана и СИЕ, видно от заключението на която, в.л. по приетата и кредитирана в цялост от ПРС съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че последният пълен отработен месец, предхождащ месеца на уволнението, съгласно заповедта от *** г., е м. *** г., когато на лицето му е било изплатено БТВ с постоянен характер в размер на 640,50 лева, като процесуалния представител на ищеца в о.с.з. пред първата инстанция е посочил изрично, че се съгласява с размера, посочен от в.л., макар и по-нисък от претендирания първоначално с исковата молба.

Доводите на ответника /въззивник/, поддържани и пред първата и пред настоящата инстанция, че същото е следвало да му бъде удържано при прекратяване на трудовото правоотношение, не обуславят недължимост на сумата. Налице е целият правопораждащ фактически състав на разпоредбата на чл. 221, ал.2 КТ, както правилно е извел като извод и районният съд.

Настоящата инстанция, предвид възраженията, поддържани пред нея, досежно прихващане на сумите, намира, че и на това възражение районният съд е дал правилен и изчерпателен отговор, като е посочил, че съгласно нормата на чл.103 от ЗЗД, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си, но за да породи прихващането правно действие е необходимо да е налице изявление на едната страна, отправено до другата. Извънсъдебното прихващане от страна на работодателя на вземанията към работника е само правна възможност, но неизвършването му не обуславя неоснователност на настоящите иски. Още повече, че на осн. чл.272, ал.1 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение, освен за изрично посочените в текста задължения. Отделно от това, обезщетението по чл.221, ал.2 от КТ не е сред тези задължения и поради това с него не може да се извършва прихващане и такова е недопустимо, ако не е било налице изрично съгласие на служителя за същото.

Предвид изложеното, дължимото обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ, правилно при кредитиране на СИЕ по делото, е изведено от първата инстанция, че възлиза на сума в размер от 640,50 лв. и при липса на данни и твърдения същото да е погасено от ответника, искът правилно е бил уважен в тази част и за този размер и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

Следва само в допълнение да се посочи, че искът за заплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ е основателен, и защото обезщетение на това основание се дължи от работника само когато трудовото правоотношение е било прекратено поради дисциплинарно уволнение на работника, каквато именно се явява настоящата хипотеза.

Страните не са навели други доводи за въззивна ревизия с оглед изискванията на чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което въззивният съд не дължи служебна проверка на различни от сочените основания за неправилност на решението.

С решението си РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноски.

Въззиваемият претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство, поради което такива му се дължат. На основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 25 от Наредбата за правната

помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева – възнаграждение за юрисконсулт.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260868/15.07.2021 г., постановено по гр.д. № 5447/2020г. по описа на Пернишкия районен съд.

ОСЪЖДА Д. И. М., ЕГН ***** да заплати на Поделение за Пътнически превози С. с БУЛСТАТ 1754056470209 при „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, ЕИК 175405647 на основание чл. 78, ал. 8 ГПК сумата от 100 лева – разноси по делото пред въззивната инстанция – възнаграждение за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____